

บทที่ 7

สิทธิที่จะแก้ไขเพิ่มเติมข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับตน

จากบทที่ 5 และ 6 การที่เอกชนคนหนึ่ง ๆ ได้รับการรับรองคุ้มครองสิทธิที่จะได้รู้ถึงสถานที่เก็บและลักษณะเนื้อหาของข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับตน ตลอดจนสิทธิที่จะเข้าสู่ข้อมูลข่าวสารดังกล่าว โดยได้มีการรับรองคุ้มครองไว้ในกฎหมายของบรรดาประเทศต่าง ๆ หลายประเทศด้วยกัน ปัญหาที่สืบเนื่องต่อมาก็คือ หากเอกชนคนนั้น ๆ ได้มีการใช้สิทธิต่าง ๆ ข้างต้นและพบว่าข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับตนเองนั้นมีความผิดพลาดไม่ถูกต้อง ไม่สมบูรณ์ หรือไม่เป็นไปตามที่กฎหมายกำหนดไว้ ฯลฯ และเมื่อได้ทำการร้องขอแก่ผู้จัดเก็บข้อมูลข่าวสาร เพื่อให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมหรือลบข้อมูลข่าวสารนั้น ๆ แต่ก็ได้มีการดำเนินการแก้ไขหรือลบตามที่ร้องขอ ซึ่งหากมิได้มีการให้สิทธิแก่บุคคลนั้น ๆ ที่จะแก้ไขเพิ่มเติมข้อมูลข่าวสารนั้น บุคคลผู้นั้นก็ย่อมมีโอกาสที่จะได้รับความเสียหายจากข้อมูลข่าวสารที่บกพร่องดังกล่าว อันทำให้สิทธิที่จะได้รู้ถึงสถานที่เก็บและลักษณะเนื้อหาของข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับตนปราศจากประโยชน์ใด ๆ เพราะแม้รู้ว่าข้อมูลข่าวสารนั้น ๆ มีความบกพร่อง ฯลฯ ก็ไม่สามารถจะดำเนินการใด ๆ ได้

เมื่อสิทธิที่จะแก้ไขเพิ่มเติมข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับตนเอง เป็นสิ่งที่มีความสำคัญและหากไม่มีการรับรองคุ้มครองสิทธิที่ว่านี้ก็จะทำให้สิทธิทั้งสองประการดังที่ได้กล่าวมาแล้วในบทที่ 5 และ 6 ปราศจากประโยชน์ ดังนั้นจึงได้มีการรับรองคุ้มครองไว้ในกฎหมายของประเทศทั้งสามที่นำมาศึกษาในที่นี้เช่นกัน

นอกจากนี้สิทธิที่สำคัญของบุคคลอันไม่อาจจะมองข้ามเสียได้ก็คือสิทธิที่จะได้รับการลืมหรือไม่ถูกตราหน้าตลอดไป (สิทธิที่จะถูกลืม) โดยสังคม ซึ่งได้รับความกระทบกระเทือนสืบเนื่องจากการใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ในการเก็บและใช้ข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับบุคคล เช่นกัน ดังนั้นจึงจำเป็นต้องมีการคุ้มครองสิทธิดังกล่าวนี้ ดังจะได้นำมาพิจารณาศึกษาในตอนท้ายของบทนี้ด้วย

จากการศึกษาของผู้เขียนถึงกฎหมายซึ่งให้การรับรองคุ้มครองสิทธิที่จะแก้ไขเพิ่มเติมข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับตน ของประเทศสหรัฐอเมริกา อังกฤษและฝรั่งเศส พบว่าการรับรองคุ้มครองดังกล่าว อาจสรุปได้ เป็นสองประการดังนี้

1. ให้สิทธิแก่บุคคลหนึ่ง ๆ ที่จะร้องขอแก้ไขเพิ่มเติมข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับตน หากเห็นว่าข้อมูลข่าวสารนั้น ๆ ผิดพลาด ไม่สมบูรณ์หรือไม่เป็นไปตามที่กำหนดไว้ตามกฎหมาย ฯลฯ

2. หากผู้จัดเก็บข้อมูลข่าวสารไม่ยอมดำเนินการตามที่ได้รับคำร้องขอ เพราะไม่พบว่ามีความบกพร่องตามที่ระบุไว้ในคำร้องขอจะต้องยอมบันทึกข้อความโต้แย้งถึงความบกพร่องนั้น ไว้ในข้อมูลข่าวสารนั้น ๆ ตามที่บุคคลผู้ร้องขอต้องการและ เมื่อมีการสื่อข้อมูลข่าวสารนั้นออกไปจะต้องสื่อข้อความโต้แย้งนั้น ๆ ประกอบรวมไปด้วย

และเพื่อให้การแก้ไขข้อมูลข่าวสาร เป็นไปอย่างสมบูรณ์ กฎหมายของบางประเทศ ยังได้กำหนดไว้อย่างแจ่มชัดให้มีการสื่อข้อมูลข่าวสารที่มีการแก้ไขหรือโต้แย้งคัดค้านนั้น ๆ กลับไปยังแหล่งข้อมูลข่าวสารหรือองค์กรหรือผู้จัดเก็บข้อมูลข่าวสารซึ่งได้รับข้อมูลข่าวสารนั้น ๆ ไปก่อนหน้านี้ ในช่วงระยะเวลาหนึ่ง ๆ อีกด้วย

พึงสังเกตว่า หากข้อมูลข่าวสารใด บุคคลหนึ่ง ๆ ไม่อาจเข้าสู่ข้อมูลข่าวสารนั้น ๆ ได้ ไม่ว่าจะ เป็นกรณีเกี่ยวกับความมั่นคงแห่งชาติ ฯลฯ ก็ตาม บุคคลก็ย่อมไม่สามารถใช้สิทธิที่จะแก้ไขข้อมูลข่าวสารดังกล่าวนั้น เช่นกัน และอย่างไรก็ตามแม้ว่าข้อมูลข่าวสารนั้น ๆ จะสามารถเข้าถึงได้ แต่หากว่า เป็นกรณีเกี่ยวกับความมั่นคงแห่งชาติแล้วตามกฎหมายของสหรัฐอเมริกา และอังกฤษ สามารถยกเว้นสิทธิแก้ไข เพิ่มเติมข้อมูลข่าวสารดังกล่าวนี้ได้ นอกจากนี้หากการเข้าถึง เป็นไปโดยอ้อมการแก้ไขโดยหลักแล้วก็ต้อง เป็นไปโดยอ้อม โดยผ่านหรือโดยผู้ทำการแทน ฯลฯ เช่นกัน

รายละเอียดในการรับรองคุ้มครองสิทธิที่จะแก้ไข เพิ่มเติมข้อมูลข่าวสารอัน เกี่ยวกับคนของแต่ละประเทศข้างต้น มีดังนี้

การรับรองคุ้มครองสิทธิที่จะแก้ไข เพิ่มเติมข้อมูลข่าวสารอัน เกี่ยวกับคน ตามกฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกา

การรับรองคุ้มครองสิทธิที่จะแก้ไข เพิ่มเติมข้อมูลข่าวสารอัน เกี่ยวกับคน ตามกฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกา ได้บัญญัติไว้กระจายออกไปตามกฎหมายที่ใช้ในแต่ละภาค เช่นเดียวกับสิทธิอื่น ๆ ดังที่กล่าวไว้ในบทข้างต้น เช่นกัน ดังต่อไปนี้

ก. กฎหมายที่ใช้ในภาครัฐ

ในภาครัฐ เอกชนคนหนึ่ง ๆ สามารถที่จะแก้ไข เพิ่มเติมข้อมูลข่าวสารอัน เกี่ยวกับคน ซึ่งอยู่ในครอบครองของหน่วยงานของรัฐบาลกลางได้ โดย เป็นไปตามบทบัญญัติของ Privacy Act

ตามบทบัญญัติของกฎหมายฉบับนี้ได้ให้สิทธิแก่ เอกชนที่จะ ร้องขอแก้ไขบันทึกข้อมูลข่าวสารที่เขาเห็นว่าไม่ถูกต้อง ไม่เกี่ยวข้อง ไม่ทันสมัยหรือไม่สมบูรณ์ รวมทั้งหากมีการปฏิเสธการร้องขอแก้ไขจะต้องยอมให้มีการทำบันทึกข้อโต้แย้งของบุคคลผู้ร้องขอแก้ไขไว้ในบันทึกข้อมูลข่าวสารและในการเปิดเผยบันทึกข่าวสารนั้น ๆ จะต้องสื่อหรือเปิดเผยข้อความโต้แย้งนั้น ๆ ประกอบรวมไปด้วย

ดังปรากฏในมาตรา 552 a (d) (2) - (4) ดังนี้

หน่วยงานผู้เก็บรักษากระบบบันทึกข่าวสารจะต้อง

(2) ยอมให้เอกชนคนหนึ่ง ๆ ร้องขอแก้ไข เพิ่มเติมบันทึกข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับตน

(A) หลังจากได้รับคำร้องขอเช่นนั้น ไม่เกินกว่าสิบวัน (ไม่รวมวันหยุด) จะต้องแจ้งให้ทราบ เป็นหนังสือว่าได้รับคำร้องขอนั้นแล้ว

(B) ในทันที แล้วแต่กรณี

(1) ทำการแก้ไข เพิ่มเติมส่วนหนึ่งส่วนใดของบันทึกข้อมูลข่าวสารนั้นที่เอกชนผู้ร้องขอ เชื่อว่าไม่ถูกต้อง ไม่เกี่ยวข้อง ไม่ทันสมัย หรือไม่สมบูรณ์ หรือ

(2) บอกล่าวถึงการปฏิเสธที่จะแก้ไขบันทึกข้อมูลข่าวสารนั้นตามที่มีคำร้องขอ รวมทั้งเหตุผลที่ปฏิเสธและขั้นตอนหรือกระบวนการของหน่วยงานนั้นที่ เอกชนคนนั้นสามารถร้องขอให้ทำการทบทวนการปฏิเสธ โดยหัวหน้าของหน่วยงานหรือโดย เจ้าหน้าที่ซึ่งหัวหน้าของหน่วยงานกำหนดขึ้น ชื่อและที่ทำการของเจ้าหน้าที่นั้น

(3) ยอมให้ เอกชนผู้ร้องขอซึ่งไม่ เห็นพ้องด้วยกับคำปฏิเสธคำร้องขอแก้ไข เพิ่มเติมของตน ที่จะร้องขอให้ทบทวนการปฏิเสธนั้นและในช่วง เวลาไม่เกินสามสิบวัน (ไม่รวมวันหยุด) นับจากมีคำร้องขอนี้จะต้องดำเนินการทบทวนและทำคำวินิจฉัยชี้ขาดผลการทบทวน เว้นแต่จะมีเหตุผลอันรับฟังได้ จึงอาจขยายระยะเวลาดังกล่าวไปได้อีกสามสิบวัน และหากผลที่ได้รับยังคง เป็นการปฏิเสธ จะต้องยอมให้มีการบันทึกเหตุผลโดยย่อในการโต้แย้งคัดค้าน ไม่เห็นด้วยสี่ประการของ เอกชนผู้ร้องขอ ลงในบันทึกข่าวสารดังกล่าวและบอกล่าวให้ทราบถึงบทบัญญัติในการทบทวน โดยศาล ในคำวินิจฉัยปฏิเสธ ดังกล่าวตามอนุมาตรา (g) (1) (A) ของมาตรานี้

(4) การ เปิด เผยบันทึกข้อมูลข่าวสารดังกล่าวซึ่งมีการบันทึกข้อความโต้แย้งของ เอกชนตาม (3) แล้ว จะต้องใส่ข้อสังเกตโดยชัดแจ้งว่าส่วนใดของบันทึกข้อมูลข่าวสารที่มีการโต้แย้งคัดค้านพร้อมด้วยข้อความที่โต้แย้งนั้น และหากหน่วยงานนั้น เห็นสมควรอาจให้ข้อความโดยสรุปถึง เหตุผลที่ปฏิเสธ แก่บุคคลหรือหน่วยงานที่ได้รับการ เปิด เผยบันทึกข้อมูลข่าวสารที่มีการโต้แย้งคัดค้านนั้น

ข้อยก เว้นบทบัญญัติว่าด้วยการแก้ไข เพิ่มเติม

ข้อยก เว้นบทบัญญัตินี้ดังกล่าวข้างต้น ปรากฏอยู่ในมาตรา 552 a (k) (1)-(7) อันเป็นข้อยก เว้น เฉพาะกรณีซึ่งให้อำนาจแก่หัวหน้าหน่วยงานที่จะ ยก เว้นระบบการจัด เก็บข้อมูลข่าวสาร บางกรณีจากบทบัญญัติว่าด้วยการแก้ไข เพิ่มเติม ดังที่ได้กล่าวไว้โดยละเอียดถึงข้อยก เว้นดังกล่าวในบทที่ 6 มาแล้ว

(1)

ดู Privacy Act 1974, section 552 a (d) (2) - (4)

ตามบทบัญญัติข้างต้น เมื่อบุคคลผู้หนึ่งได้ตรวจดูบันทึกข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวข้องกับตน แล้ว หากต้องการที่จะแก้ไข ลบ หรือ เพิ่ม เติมข้อมูลข่าวสารนั้น ๆ สามารถที่จะกระทำได้โดยร้องขอต่อหน่วยงานที่ได้ให้ข้อมูลข่าวสารนั้นแก่ตนโดยให้เหตุผลว่าเหตุใดจึงต้องการให้มีการเปลี่ยนแปลงและขยายเอกสารใด ๆ ที่อาจพิสูจน์ได้ถึงการเปลี่ยนแปลงนั้น ๆ หน่วยงานที่ได้รับคำร้องขอจะต้องตอบเป็นหนังสือว่าได้รับคำร้องขอนั้นภายในสิบวันหลังจากได้รับคำร้องขอ รวมทั้งแจ้งให้ทราบว่า จะมีการดำเนินการใดกับคำร้องขอนั้น และจะต้องมีการดำเนินการต่าง ๆ ให้เสร็จสิ้นภายในสามสิบวันนับแต่ได้รับคำร้องขอ

กระบวนการในการอุทธรณ์ในกรณีที่มีการปฏิเสธที่จะแก้ไขเพิ่มเติมข้อมูลข่าวสาร

หากหน่วยงานที่ได้รับคำร้องขอได้ปฏิเสธที่จะดำเนินการแก้ไขเพิ่มเติม หน่วยงานนั้น ๆ จะต้องแนะนำถึงเหตุผลที่ปฏิเสธรวมทั้งกระบวนการต่าง ๆ ที่บุคคลผู้ร้องขอสามารถจะอุทธรณ์ให้มีการพิจารณาทบทวนและบุคคลใดที่จะเป็นผู้พิจารณาทบทวน (ซึ่งโดยมากมักจะ เป็นหัวหน้าหน่วยงานหรือ เจ้าหน้าที่ซึ่งหัวหน้าหน่วยงานแต่งตั้ง)

คำอุทธรณ์นั้นจะต้องประกอบไปด้วยสำเนาคำร้องขอและสำเนาคำปฏิเสธที่จะแก้ไข รวมทั้งข้อมูลข่าวสารใด ๆ เพื่อสนับสนุนข้ออ้างที่จะขอให้มีการแก้ไขเพิ่มเติม

โดยทั่วไปจะต้องมีการทบทวนและทำคำวินิจฉัยชี้ขาดภายในสามสิบวัน เว้นแต่จะเป็นกรณีที่ทำเป็นอันมีเหตุผลที่รับฟังได้สามารถขยายระยะเวลาไปได้อีกสามสิบวัน

หากหน่วยงานดังกล่าวยังคงปฏิเสธคำร้องขอแก้ไขเพิ่มเติม บุคคลผู้ร้องขอมีสิทธิ์ที่จะบันทึกข้อความโต้แย้งโดยสรุปลงในบันทึกข้อมูลข่าวสารนั้น และเมื่อมีการสื่อสารบันทึกข่าวสารนั้น ๆ จะต้องสื่อข้อความที่โต้แย้งออกไปด้วย ซึ่งหน่วยงานนั้น ๆ อาจบันทึกคำอธิบายการปฏิเสธของตนโดยสรุปประกอบไปด้วยก็ได้⁽²⁾

(2)

โดยปกติแล้ว เมื่อมีการแก้ไขเพิ่มเติมหรือโต้แย้งคัดค้านดังกล่าว หน่วยงานผู้รับคำร้องขอจะต้องแจ้งการเปลี่ยนแปลงหรือโต้แย้งนั้นไปยังผู้ที่เคยรับข้อมูลข่าวสารนั้น ๆ ไป เท่าที่ตนจะกระทำได้

อย่างไรก็ดี ทางเลือกอื่นของบุคคลผู้ร้องขอข้างต้นหากมีการปฏิเสธอุทธรณ์ขอแก้ไขเพิ่มเติมดังกล่าว หรือไม่ดำเนินการให้แล้วเสร็จในระยะเวลาตามที่กฎหมายกำหนดไว้ก็คือ นำคดีขึ้นสู่ศาล

คำแนะนำของคณะกรรมการศึกษาการคุ้มครองสิทธิในชีวิตส่วนบุคคล

คณะกรรมการดังกล่าวพบว่า ข้อกำหนดตาม Privacy Act ในเรื่องการให้ดำเนินการ เผยแพร่การแก้ไขเพิ่มเติม ไม่เพียงพอที่จะประกันได้ว่า คำวินิจฉัยที่สร้างขึ้นโดยอาศัยข้อมูลข่าวสาร เป็นพื้นฐานจะสร้างขึ้นจากข้อมูลข่าวสารที่ถูกต้อง ทันสมัย สมบูรณ์และเกี่ยวข้องกับตัวอย่าง เช่น ตามกฎหมายไม่ได้กำหนดให้มีการ เผยแพร่การแก้ไขเพิ่มเติมไปยังหน่วยงานภายในหรือแหล่งข้อมูลข่าวสารที่ผิดพลาด นอกจากนี้การแก้ไขเพิ่มเติมที่หน่วยงานได้กระทำขึ้นเองไม่ว่าจะสำคัญเพียงไรก็ไม่ได้รับ เผยแพร่เลย คณะกรรมการจึงเห็นว่าควรจะได้มีการกำหนดขึ้นพอสรุปได้ดังนี้

กำหนดให้มีการ เผยแพร่ข้อมูลข่าวสารที่มีการแก้ไขเพิ่มเติมไม่ว่าการแก้ไขนั้นจะสร้างขึ้นโดยหน่วยงานเองหรือเอกชนคนหนึ่ง ๆ เป็นผู้ร้องขอ โดยจะต้อง เผยแพร่โดยอัตโนมัติไปยังแหล่งข้อมูลข่าวสารและผู้ที่เคยได้รับข้อมูลข่าวสารนั้น รวมทั้งเผยแพร่ไปยังบุคคลหรือองค์กรที่เอกชนผู้เกี่ยวข้องได้ระบุไว้

จัดให้มีความรับผิดชอบพื้นฐานในการ เผยแพร่การแก้ไขเพิ่มเติมโดยหน่วยงานต่าง ๆ และเพื่อสะดวกแก่การ เผยแพร่จะต้องจัดให้มีการจัดเก็บรายละเอียดในการ เปิด เผยข้อมูลข่าวสารแต่ละครั้งไว้ว่าเปิดเผยแก่ใคร รวมทั้งเหตุผลในการเปิดเผย โดยให้หน่วยงานนั้น ๆ มีอิสระที่จะพิจารณาวินิจฉัยว่าควรจะต้องจัดเก็บไว้เท่าใด

(3)

ดู A citizen's guide on how to use the Freedom of Information Act and the Privacy Act in requesting government documents, op.cit., P.27

(4)

ดู The Report of The Privacy Protection Study Commission, July 1977, op.cit.:, P.524-526

ข. กฎหมายที่ใช้ในภาค เอกชน

ในภาคเอกชนนั้น มีกฎหมายหลายฉบับด้วยกันที่ให้การรับรองคุ้มครองสิทธิที่จะแก้ไขเพิ่มเติมข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับตนเอง กล่าวคือ Fair Credit Reporting Act 1971 (FCRA) และกฎหมายเฉพาะภาคงาน Family Educational Rights and Privacy Act 1974 Fair Credit Billing Act 1974 ซึ่งตามกฎหมายฉบับหลัง เป็นการให้สิทธิในการแก้ไขเพิ่มเติมบัญชีทางการเงินที่แจ้งจำนวนหนี้ไปยังผู้บริโภคสินเชื่อ (5)

ตาม FCRA และ Family Education Educational Rights and Privacy Act ได้ให้การรับรองคุ้มครองสิทธิที่จะแก้ไขเพิ่มเติมข้อมูลข่าวสารของบุคคลหนึ่ง ๆ โดย FCRA ให้สิทธิที่จะแก้ไขเพิ่มเติมข้อมูลข่าวสารทางด้านสินเชื่อและกฎหมายฉบับหลังให้สิทธิแก่บิดามารดาหรือเด็กนักเรียนในการแก้ไขข้อมูลข่าวสารทางการศึกษา กล่าวคือตาม Family Educational Rights and Privacy Act เป็นการกำหนดให้สถาบันการศึกษาที่ได้รับการสนับสนุนจากงบประมาณของรัฐบาลกลาง กำหนดมาตรการหรือกระบวนการตามที่รัฐได้กำหนดไว้ เพื่อเปิดโอกาสให้บิดามารดาหรือเด็กนักเรียนได้แย้งหรือแก้ไขเพิ่มเติมข้อมูลข่าวสารที่เกี่ยวกับนักเรียนซึ่งมีความผิดพลาด หากไม่ปฏิบัติตามก็จะตัดการสนับสนุนด้านงบประมาณให้แก่สถาบันศึกษานั้น (7)

ในที่นี้ผู้เขียนจะยกบทบัญญัติของ FCRA เพื่อเป็นตัวอย่างให้เห็นถึงการรับรองคุ้มครองสิทธิในการแก้ไขเพิ่มเติมข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับตนในภาคเอกชนในด้านข้อมูลข่าวสารทางสินเชื่อของประเทศสหรัฐอเมริกาเพียงฉบับเดียว ดังนี้

บทบัญญัติของ FCRA เป็นการกำหนดกระบวนการในกรณีที่มีการโต้แย้งหรือโต้เถียงความถูกต้องในข้อมูลข่าวสารที่ Consumer reporting agency ได้จัดเก็บไว้ โดยหน่วยงาน

(5)

ดู Fair Credit Billing Act 1974 , มาตรา 161

(6)

โปรดสังเกตุว่า FCRA สามารถจะปรับใช้กับข้อมูลข่าวสารในกรณีอื่นอีกด้วย

(7)

ดู Family Educational Rights and Privacy Act 1974, section 1232 g (a) (2)

ดังกล่าวจะต้องดำเนินการสืบสวนสอบสวนหรือสอบสวนและบันทึกข้อมูลข่าวสาร เสียใหม่ตามผลของการสืบสวนสอบสวน เมื่อบุคคลหนึ่ง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลข่าวสารนั้น ๆ ได้โต้แย้งหรือโต้แย้งถึงความถูกต้อง และหากไม่อาจแก้ปัญหาในการโต้แย้งข้างต้นได้บุคคลนั้น ๆ มีสิทธิที่จะบันทึกข้อความโต้แย้งลงในบันทึกข่าวสารดังกล่าวและนอกจากนี้ได้กำหนดให้มีการแพร่กระจายถึงการโต้แย้งหรือแก้ไขดังกล่าวอีกด้วย ดังมีรายละเอียดตามมาตรา 1681 i ดังต่อไปนี้

(a) ถ้าบุคคลผู้เกี่ยวข้องโต้แย้งความถูกต้องสมบูรณ์ในข้อมูลข่าวสารใด ๆ ที่ Consumer reporting agency ได้จัดเก็บไว้ โดยแสดงการโต้แย้งนั้นโดยตรงต่อหน่วยงานดังกล่าว หน่วยงานซึ่งได้รับการโต้แย้งนั้น ๆ จะต้องดำเนินการสืบสวนสอบสวน เสียใหม่และบันทึกข้อมูลข่าวสารตามสภาพปัจจุบัน ภายในระยะเวลาอันสมควร เว้นแต่มีเหตุผลอื่น เชื่อได้ว่าการโต้แย้งนั้น เป็นการโต้แย้งที่ไม่มีเจตนาจริงจึงหรือไม่ เกี่ยวข้องและหลังจากมีการสืบสวนสอบสวนใหม่แล้วหากพบว่ามีความไม่ถูกต้องหรือไม่อาจพิสูจน์สอบสวนได้ถึงความถูกต้อง จะต้องดำเนินการลบข้อมูลข่าวสารนั้น เสียในทันที ความขัดแย้งที่มีอยู่กับข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับบุคคลหนึ่ง ๆ ในบันทึก เอกสารไม่อาจใช้เป็นเหตุผลอันสมควรที่ เชื่อได้ว่าการโต้แย้งนั้น เป็นการโต้แย้งที่ไม่มีเจตนาจริงจึงหรือไม่ เกี่ยวข้อง

(b) หากการสืบสวนสอบสวนใหม่ข้างต้นไม่อาจแก้ปัญหาที่บุคคลหนึ่ง ๆ โต้แย้งได้ บุคคลนั้น ๆ อาจบันทึกข้อความโดยสรุปประกอบด้วยลักษณะต่าง ๆ เกี่ยวกับการโต้แย้งนั้น ๆ สู่ประการลงในบันทึกข้อมูลข่าวสารดังกล่าว โดยหน่วยงานดังกล่าวอาจจำกัดข้อความที่บันทึกไม่ให้เกินหนึ่งร้อยคำได้หากได้ให้การช่วยเหลือในการเขียนข้อความโดยสรุปนั้น

(c) เมื่อใดก็ตามที่มีการบันทึกข้อความที่โต้แย้งลงในบันทึกข่าวสารแล้ว เว้นเสียแต่ว่ามีเหตุผลเหตุผลอันสมควร เชื่อได้ว่าเป็นสิ่งที่ไม่มีความจริงจึงหรือไม่ เกี่ยวข้อง หน่วยงาน เช่นว่านั้นจะต้องบันทึกข้อสังเกตอย่างแจ่มชัดถึงการโต้แย้งนั้น ๆ ลงใน Consumer report ที่มีข้อมูลข่าวสารดังกล่าว รวมทั้งข้อความที่โต้แย้งนั้นหรือสรุปย่ออย่างถูกต้องของข้อความนั้น

(d) ในกรณีที่มีการลบข้อมูลข่าวสารที่พบว่าไม่ถูกต้องหรือไม่อาจสอบสวนได้ถึงความถูกต้อง หรือมีการบันทึกข้อสังเกตใด ๆ ลงในบันทึกข้อมูลข่าวสารนั้น หากมีคำร้องขอของบุคคลผู้เกี่ยวข้อง หน่วยงานนั้น ๆ จะต้องแจ้งข้อสังเกตว่าข้อมูลข่าวสารนั้นได้มีการลบ หรือแจ้งข้อสรุปที่ทำขึ้นตาม (b) หรือ (c) ข้างต้น แก่บุคคลหรือองค์กรใด ๆ ที่ได้รับข้อมูลข่าวสาร เช่นนั้นไปในช่วงเวลาสองปีก่อนหน้า เพื่อวัตถุประสงค์ในด้านการจ้างงาน หรือภายในช่วงเวลาหกเดือน ในกรณีเพื่อวัตถุประสงค์อื่น ๆ ตามที่บุคคลนั้น ๆ ได้ระบุให้ดำเนินการแจ้งข้อสังเกตนั้น พร้อมทั้งส่งข้อมูลข่าวสารที่มีการลบหรือโต้แย้งนั้นไปด้วย หน่วยงาน เช่นว่านี้จะต้องแจ้งแก่บุคคลผู้นั้นอย่างละเอียดถึงสิทธิในการร้องขอนี้ (ดูการบอกกล่าวนี้อาจทำขึ้นก่อนหรือในช่วงเวลาที่มีการลบหรือโต้แย้งในข้อมูลข่าวสารนั้น ๆ ก็ได้

(e)

ดู Fair Credit Reporting Act 1974, section 1681 i

ตามบทบัญญัติข้างต้น เมื่อบุคคลหนึ่ง ๆ ได้ใช้สิทธิในการเข้าสู่ข้อมูลข่าวสารดังกล่าวแล้วและพบว่าไม่ถูกต้องสมบูรณ์ก็สามารถที่จะโต้แย้งให้ลบหรือบันทึกข้อความที่โต้แย้งได้⁽⁹⁾

คำแนะนำของคณะกรรมการศึกษาการคุ้มครองสิทธิในชีวิตส่วนบุคคล

จากการศึกษาของคณะกรรมการดังกล่าวในเรื่องนี้ได้ให้ความเห็นและคำแนะนำในแต่ละภาคงานในเรื่องนี้ โดยให้มีการแก้ไขเพิ่มเติม FCRA หรือวางข้อกำหนดต่าง ๆ ขึ้นในภาคงานต่าง ๆ หลายภาคงานด้วยกัน พอสรุปได้ดังนี้

- ในภาคงานด้านสินเชื่อ

ตาม FCRA ไม่ได้กำหนดให้ผู้ให้สินเชื่อแจ้งให้สำนักงานสินเชื่อหรือหน่วยงานให้บริการอิสระทราบในกรณีที่ผู้ให้สินเชื่อพบว่า รายงานข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับบุคคลนั้น ๆ ผิดพลาด ซึ่งคณะกรรมการเห็นว่าจะต้องมีการแก้ไข FCRA ให้กำหนดให้มีการแจ้ง เช่นว่านั้น เพื่อให้มีการแก้ไขบันทึกข้อมูลข่าวสารของหน่วยงานนั้น ๆ ก่อนที่จะเกิดผลร้ายต่อบุคคลผู้เกี่ยวข้อง⁽¹⁰⁾

- ในด้านการแพทย์ การจ้างงานและการประกันภัย

ในสามภาคงานนี้ คำแนะนำของคณะกรรมการมีลักษณะคล้ายคลึงกัน พอสรุปได้ดังนี้

จะต้องมีการแก้ไข FCRA หรือวางข้อกำหนดดังต่อไปนี้

- กำหนดให้บุคคลหนึ่ง ๆ มีสิทธิแก้ไขเพิ่มเติม หรือบันทึกข้อความโต้แย้งลงไปบนบันทึกข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับตน

- กำหนดหน้าที่ของผู้จัดเก็บข้อมูลข่าวสารที่จะต้องเผยแพร่การเพิ่มเติมหรือข้อความที่โต้แย้งดังกล่าวตามที่บุคคลที่เกี่ยวข้องจะได้รับรู้ และแก่องค์กรหรือหน่วยงาน

(9)

อย่างไรก็ตาม โปรดสังเกตว่าการเข้าสู่ข้อมูลข่าวสาร เช่นว่านั้นยังค่อนข้างจำกัดดังที่กล่าวไว้ในบทที่ 5 ข้างต้น

(10)

ดู The Report of The Privacy Protection Study Commission., July 1977, op.cit., chapter 2 p. 82-83

บางประเภทโดยอัตโนมัติ ที่ซึ่งเคยได้รับข้อมูลข่าวสาร เช่นว่านี่ไปในช่วง เวลาก่อนหน้านี้ไม่นานนัก

ข้อสรุป

การรับรองคุ้มครองสิทธิที่จะแก้ไขเพิ่มเติมข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับตนเอง ของบุคคลหนึ่ง ๆ ตามกฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกา แม้ว่าจะมีลักษณะแยกย่อยไปตามลักษณะของการออกกฎหมายเพื่อใช้บังคับในแต่ละภาคก็ตาม แต่ก็จัดได้ว่าได้ให้การรับรองสิทธิดังกล่าวไว้ด้วยเช่นกัน และเป็นการรับรองคุ้มครองที่จัดอยู่ในเกณฑ์ดีพอสมควร ซึ่งหากได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมหรือกำหนดบทบัญญัติตามกฎหมายในเรื่องนี้ตามที่คณะกรรมการการศึกษาการคุ้มครองสิทธิในชีวิตส่วนบุคคลได้ให้ความเห็นและคำแนะนำไว้แล้ว การรับรองคุ้มครองสิทธิที่จะแก้ไขเพิ่มเติมข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับตนเองของประเทศสหรัฐอเมริกา จะจัดได้ว่าเป็นการรับรองคุ้มครองที่ค่อนข้างสมบูรณ์อย่างยิ่ง

การรับรองคุ้มครองสิทธิที่จะแก้ไขเพิ่มเติมข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับตน ตามกฎหมายของประเทศฝรั่งเศส

รัฐบัญญัติของประเทศฝรั่งเศสลงวันที่ 6 มกราคม 1978 ว่าด้วยการเก็บข้อมูลข่าวสารโดยคอมพิวเตอร์และ เสรีภาพได้บัญญัติรับรองสิทธิที่จะแก้ไขเพิ่มเติมข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับตนเองของบุคคลหนึ่ง ๆ ไว้เช่นกัน กล่าวคือ เมื่อบุคคลใช้สิทธิ เข้าสู่ข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับตนแล้ว หากพบว่า ข้อมูลข่าวสารนั้นมีความผิดพลาด ไม่ถูกต้อง ไม่สมบูรณ์ หรือไม่ทันสมัย ฯลฯ บุคคลดังกล่าวสามารถโต้แย้งความถูกต้องของข้อมูลข่าวสารนั้น ๆ ได้ ภายใต้บทบัญญัติต่าง ๆ ในเรื่องนี้ดังมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

การโต้แย้งความถูกต้องของข้อมูลข่าวสาร

ตามมาตรา 36 ได้วางหลักเกณฑ์ในเรื่องนี้ ไว้ดังนี้

"บุคคลที่มีสิทธิ เข้าถึงข้อมูลข่าวสารนั้นอาจจะเรียกร้องให้มีการแก้ไข เพิ่มเติม ทำให้ชัดเจนขึ้น ทำให้ทันสมัย หรือลบข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับตนเอง ซึ่งไม่ถูกต้อง ไม่สมบูรณ์ มีความหมายได้หลายนัย พันสมัย หรือการเก็บ การรวบรวม ใช้ การสื่อสารข้อมูลตลอดจนการรักษาข้อมูลข่าวสารนั้น เป็นสิ่งต้องห้าม

(11)

Ibid., Chapter 5 p. 204-207, chapter 6 p. 261-264, chapter

7 p. 300-303

บุคคลผู้มีส่วนได้เสียซึ่งถูก เก็บข้อมูลอัน เกี่ยวกับตน เอาไว้อาจจะขอให้ส่งสำเนาที่มีการแก้ไขเพิ่มเติมแล้วให้กับตนได้โดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใด

ในกรณีที่มีการโต้แย้งความถูกต้องของข้อมูลภาระการพิสูจน์ตกอยู่กับหน่วยงานซึ่งบุคคลดังกล่าวใช้สิทธิเข้าถึงข้อมูล เว้นแต่มีการพิสูจน์ได้ว่าข้อมูลข่าวสารที่ถูกโต้แย้งนั้นได้รับมาจากบุคคลที่ถูก เก็บข้อมูลโดยตรงหรือด้วยความยินยอมของบุคคลที่ถูก เก็บข้อมูล

ถ้าหากว่ามีการแก้ไขข้อมูลให้ถูกต้องจริงแล้ว ค่าธรรมเนียมที่ เรียก เก็บสำหรับสำเนา ข้อมูลข่าวสารตาม มาตรา 35 จะได้รับการจ่ายคืน"

บทบัญญัติในมาตรา 36 วรรคแรกนั้น เห็นได้ว่าได้บัญญัติไว้ในลักษณะที่ต้องการจะให้ครอบคลุมสถานการณ์ในทุกกรณีด้วยกัน อย่างไรก็ตามการใช้มาตรานี้จะเปลี่ยนแปลงได้ตามข้อเท็จจริงที่ว่าข้อมูลที่ เก็บไว้ นั้น เป็นข้อเท็จจริงล้วนหรือ เป็นความเห็นซึ่งเป็นอัตวิสัย (12) ในวรรคสาม เป็นการสร้างภาระการพิสูจน์ โดยยึดหลักที่เคยปรากฏอยู่ในรัฐบัญญัติ ค.ศ. 1970 ว่าด้วยการ จราจรทางบกซึ่งเป็นประโยชน์แก่ผู้ถูก เก็บข้อมูลข่าวสารอย่างยิ่งและมีลักษณะคล้ายกับ FCRA ของ สหรัฐอเมริกาที่หลักการให้ Consumer Reporting Agency ต้องสืบสวนข้อเท็จจริงตามคำร้องคัดค้านนั้น แต่ถ้าคดีมาถึงชั้นศาลแล้ว FCRA ก็ไม่ได้ให้ประโยชน์ทางภาระการพิสูจน์แก่ผู้ถูกบันทึกข้อมูล เหมือนที่กฎหมายฝรั่งเศสให้ไว้ไม่ เพราะบทบัญญัตินี้ของฝรั่งเศสใช้ได้ทั้งก่อนข้อพิพาทขึ้นสู่ศาลและหลังขึ้นสู่ศาล ส่วนของสหรัฐอเมริกาคงใช้ได้เฉพาะในชั้นก่อนข้อพิพาทขึ้นสู่ศาล เท่านั้น

บทบัญญัติในมาตรา 36 ทั้งสามวรรคใช้ทั้งกับข้อมูลข่าวสารที่จัด เก็บด้วย เครื่องคอมพิวเตอร์และด้วยมือ ตามมาตรา 45 วรรคสอง

ข้อกำหนดในการแจ้งการแก้ไขเพิ่มเติม หรือยกเลิก ไปยังบุคคลที่สาม

การกำหนดให้แก้ไขข้อมูลข่าวสารให้ถูกต้องแต่ เฉพาะในหน่วยงานที่จัด เก็บข้อมูลข่าวสารนั้น ๆ แต่เพียงอย่างเดียวอาจเป็นสิ่งที่ไม่เพียงพอ ดังนั้นรัฐบัญญัติฉบับนี้ยังได้กำหนดให้แจ้งการแก้ไขเพิ่มเติม ฯลฯ นั้น ไปยังบุคคลที่สามซึ่งเคยได้รับข้อมูลข่าวสารดังกล่าวไปอีกด้วย ดังปรากฏอยู่ในมาตรา 38 ดังนี้

(12)

ผู้เขียนเห็นว่าในเรื่องนี้แม้ CNIL. และศาลยังไม่ได้มีการตัดสินหรือวางบรรทัดฐานในเรื่องนี้ไว้ก็ตาม หาก เป็นข้อมูลข่าวสารที่เกี่ยวกับความเห็นที่ตั้งอยู่บนรากฐานของข้อมูลที่ผิดพลาด ก็ควรสามารถโต้แย้งได้และหากตั้งอยู่บนรากฐานของข้อมูลที่ห้าม เก็บต้องห้าม เก็บข้อมูลข่าวสารที่เกี่ยวกับความเห็นนั้น ๆ ด้วย ดู Maisl,op.cit., nos. 36

"หากข้อมูลข่าวสารได้มีการส่งไปให้บุคคลที่สามแล้ว การแก้ไขยกเลิก ข้อมูลข่าวสารนั้น จะต้องแจ้งไปให้บุคคลที่สามทราบด้วย เว้นแต่ CNIL, จะได้อินิจฉัยเป็นอย่างอื่น"

นอกจากนี้รัฐบัญญัติฉบับนี้ยังได้กำหนดหน้าที่ของหน่วยงาน ซึ่งจัดเก็บข้อมูลข่าวสารที่จะต้องทำให้ข้อมูลข่าวสารที่จัดเก็บไว้ทันสมัยอยู่เสมอ ดังปรากฏใน มาตรา 37 ดังนี้

"การ เก็บข้อมูลข่าวสารประเภทระบุชื่ออื่นจะต้องมีการ เพิ่ม เติมหรือแก้ไขโดยอัตโนมัติ เมื่อหน่วยงานซึ่ง เก็บข้อมูลดังกล่าว ไปได้รู้ถึงความไม่ถูกต้องหรือลักษณะอันไม่สมบูรณ์ของข้อมูลระบุชื่อ ซึ่ง เก็บอยู่ในการ เก็บข้อมูลข่าวสารดังกล่าว"

ในกรณีที่หน่วยงานที่จัด เก็บดังกล่าวปฏิบัติ เสอไม่ยอมให้มีการโต้แย้งข้อมูลข่าวสารที่จัด เก็บ ไว้ อันก่อให้เกิดข้อพิพาทขึ้น ทางเยียวยาของบุคคลหนึ่ง ๆ ในกรณีนี้ก็คือ จะต้องนำคดีขึ้นสู่ศาลที่มีเขต อำนาจ อาจ เป็นศาลปกครองหรือศาลยุติธรรมแล้วแต่กรณีว่าหน่วยงานนั้น ๆ เป็นหน่วยงานของรัฐ หรือ เอกชน

ข้อสรุป

การรับรองคุ้มครองสิทธิที่จะแก้ไขข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับตนของประเทศ ฝรั่งเศส ตามรัฐบัญญัติฉบับนี้ แม้จะให้การคุ้มครองที่ดีพอควร กล่าวคือให้สิทธิที่จะแก้ไขข้อมูลข่าวสาร ที่ผิดพลาด ฯลฯ ไม่ว่าหน่วยงานที่จัด เก็บข้อมูลข่าวสารนั้น ๆ จะ เป็นหน่วยงานของรัฐหรือ เอกชน ก็ตาม และให้ความคุ้มครองต่อสิทธิดังกล่าวรวมถึงข้อมูลข่าวสารที่จัด เก็บด้วยมืออีกด้วย ใน- ประการทั้งหลายนี้กล่าวได้ว่าเป็นลักษณะ เด่นที่ต่างออกไปจากกฎหมายของประเทศอื่น ๆ ที่นำมาศึกษา ในที่นี้ก็ตาม แต่ก็ยังมีจุดบกพร่องบางประการในรัฐบัญญัติฉบับนี้ เช่นกัน กล่าวคือปราศจากข้อกำหนด ในการให้บันทึกการโต้แย้ง ความถูกต้องของข้อมูลข่าวสารไว้ในกรณีที่หน่วยงานนั้น ๆ พิจารณาแล้ว เห็น ว่าข้อมูลข่าวสาร เช่นว่านั้นถูกต้องสมบูรณ์ ฯลฯ ไม่จำเป็นจะต้องแก้ไข เหล่านี้ อันทำให้บุคคลผู้ถูก ปฏิเสธมีทางเยียวยาเพียงประการ เดียวก็คือ ใช้สิทธิในทางการศาล ซึ่งนับว่าเป็นสิ่งที่ค่อนข้างยุ่งยาก อันจะต้องใช้ทั้ง เวลาและค่าใช้จ่ายไม่น้อย ดังนั้นจุดบกพร่องดังกล่าวจึง เป็นสิ่งที่ควร จะได้รับการแก้ไข ต่อไป เพื่อให้รัฐบัญญัติฉบับนี้มีประสิทธิภาพในการรับรองคุ้มครองสิทธิประการนี้ของบุคคลหนึ่ง ๆ ยิ่งขึ้น แต่อย่างไรก็ตามบทบัญญัติในเรื่องการระ การพิสูจน์ที่ต้อง เป็นหน้าที่ของผู้ เก็บข้อมูลต้องพิสูจน์ความถูกต้องทั้งใน เวลา ก่อนและหลังข้อพิพาทขึ้นสู่ศาลนั้น ดูจะ เป็นการคุ้มครองผู้ถูก เก็บข้อมูลมากกว่ากฎหมาย สหรัฐ อเมริกาที่หาได้กำหนดการระ การพิสูจน์ไว้ เป็นอย่างอื่นใน เวลาที่คดีขึ้นสู่ศาลแล้วไม่

การรับรองคุ้มครองสิทธิที่จะแก้ไขเพิ่มเติมข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับตน ตามกฎหมาย
ของประเทศไทย

การรับรองคุ้มครองสิทธิที่จะแก้ไขเพิ่มเติมข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับตนตามกฎหมาย
ของประเทศไทยนั้น ปรากฏอยู่ใน Data Protection Act 1984 นั้นเอง และนอกจาก
นี้ยังปรากฏอยู่ตาม Consumer Credit Act 1974 อีกด้วย

-Data Protection Act 1984

ตามกฎหมายฉบับนี้การรับรองคุ้มครองสิทธิที่จะแก้ไขเพิ่มเติมข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยว
กับตน แยกพิจารณาได้เป็น 2 กรณีด้วยกัน กล่าวคือ

1. การร้องขอแก้ไขเพิ่มเติมข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับตนโดยร้องขอกับผู้จัดเก็บ
และใช้ข้อมูลข่าวสารนั้น ๆ โดยตรง และ

2. การร้องขอแก้ไขเพิ่มเติมข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับตนโดยร้องขอต่อศาล

1. การร้องขอแก้ไขเพิ่มเติมข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับตนโดยร้องขอกับผู้จัดเก็บและ
ใช้ข้อมูลข่าวสารนั้น ๆ โดยตรง

ตามกฎหมายฉบับนี้ไม่ได้กำหนดกระบวนการในการร้องขอแก้ไขเพิ่มเติมข้อมูล
ข่าวสารอันเกี่ยวกับตน ของบุคคลหนึ่ง ๆ จากผู้จัดเก็บและใช้ข้อมูลข่าวสาร หรือบรรดาสำนักงาน
คอมพิวเตอร์ที่จัดเก็บข้อมูลข่าวสารนั้น ๆ ไว้ เหล่านี้โดยตรง

อย่างไรก็ตาม บุคคลหนึ่ง ๆ ก็สามารถร้องขอแก้ไขเพิ่มเติมข้อมูลข่าวสารอัน
เกี่ยวกับตน เองดังกล่าวจากผู้จัดเก็บและใช้ข้อมูลข่าวสารหรือบรรดาสำนักงานคอมพิวเตอร์ เช่น
ว่านี้ได้ โดยอาศัยหลักการคุ้มครองข้อมูลข่าวสาร ข้อ 7 (b) ซึ่งรายละเอียดของหลักการ
ดังกล่าวมีดังนี้⁽¹³⁾

7. บุคคลหนึ่ง ๆ จะต้องได้รับสิทธิดังต่อไปนี้

(b) สิทธิที่จะแก้ไขเพิ่มเติมหรือลบข้อมูลข่าวสาร

อันเกี่ยวกับตนตามสมควร

ดังนั้น จากหลักการเช่นว่านี้ ซึ่งตามมาตรา 2 ของ Data Protection Act ได้กำหนด
ให้สัมพันธ์กับผู้จัดเก็บและใช้ข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับบุคคลและบุคคลผู้ปฏิบัติงานในสำนักงาน
คอมพิวเตอร์ซึ่งเก็บและใช้ข้อมูลข่าวสารดังกล่าว บุคคลหนึ่ง ๆ จึงสามารถร้องขอแก้ไขเพิ่มเติม

(13) วัตถุประสงค์ของ Data Protection Act 1984, Part I

ข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับคนที่ได้ใช้สิทธิในการเข้าสู่ข้อมูลข่าวสารนั้น ๆ เพื่อตรวจสอบและได้รับ
สำเนาข้อมูลข่าวสาร หากพบว่ามีผลผิดพลาด หรือไม่ เป็นไปตามที่กฎหมายไว้ จากหน่วยงาน
หรือบุคคลผู้จัดเก็บข้อมูลข่าวสารดังกล่าว

และจากหลักการคุ้มครองข้างต้นนี้ หน่วยงานหรือบุคคลผู้จัดเก็บข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับ
บุคคลจะต้องดำเนินการ เพื่อให้ เป็นไปตามหลักการคุ้มครอง เช่นว่านี้ ตามสมควร โดยจะต้อง
รับคำร้องขอดังกล่าวและดำเนินการต่าง ๆ ตามสมควรหากพบว่าข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับบุคคล
ที่ตนจัดเก็บไว้มีความผิดพลาดหรือบกพร่อง หรือไม่ เป็นไปตามที่กฎหมายกำหนดไว้ก็ต้องดำเนินการ
แก้ไข เพิ่มเติมหรือลบข้อมูลข่าวสาร เช่นว่านั้น

หากหน่วยงานหรือผู้จัดเก็บดังกล่าวไม่ดำเนินการตามหลักการที่ว่านี้ บุคคลผู้ร้องขอ
อาจยื่นคำร้องแก่ Data Protection Registrar ว่ามีการล่วงละเมิดหลักการคุ้มครองข้อมูล
ข่าวสาร และเจ้าหน้าที่ดังกล่าวก็จะดำเนินการกับผู้ฝ่าฝืนตามที่กฎหมายฉบับนี้ได้กำหนดไว้⁽¹⁴⁾
หรือหากเข้าเงื่อนไขตามที่กฎหมายกำหนดไว้ดังที่จะกล่าวต่อไปในหัวข้อต่อไปก็อาจยื่นคำร้องขอ
ต่อศาลให้มีการดำเนินการนั้น ๆ

2. การร้องขอแก้ไข เพิ่มเติมข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับคนโดยร้องขอต่อศาล

โดยปกติแล้วการที่สิทธิของบุคคลหนึ่ง ๆ ซึ่งได้รับการรับรองคุ้มครองไว้ตาม
กฎหมาย ถูกล่วงละเมิด บุคคลผู้ได้รับความกระทบกระเทือนก็ย่อมมีสิทธิที่จะร้องขอต่อศาล เพื่อ
ให้มีการบังคับการตามสิทธิของตนได้ แต่ตาม Data Protection Act ดังกล่าวนี้ได้กำหนด
รับรองในการที่จะร้องขอแก้ไข เพิ่มเติมหรือลบข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับตนเอง ตามที่บุคคลดังกล่าว
มีสิทธิ เช่นนั้น อีกชั้นหนึ่ง โดยกำหนดเงื่อนไขที่จะสามารถร้องขอต่อศาล รวมทั้งอำนาจของศาล
ในการที่จะออกคำสั่งในเรื่องนี้ อันปรากฏอยู่ใน มาตรา 24 ของกฎหมายฉบับนี้ ดังมีราย-
ละเอียด ดังต่อไปนี้

(1) หากศาลพิจารณาได้ความตามคำร้องของบุคคลผู้เกี่ยวข้องกับข้อมูลข่าวสาร
ว่า ข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับบุคคลที่ เกี่ยวข้องกับผู้ร้องซึ่งถือหรือจัดเก็บไว้โดยผู้เก็บหรือใช้ข้อมูล

(14) ดูรายละเอียดของการดำเนินการ เช่นว่านี้ ในบทที่ 3 ในหัวข้อ องค์การหรือ
รูปแบบที่ใช้ควบคุมของประเทศไทย

(15)

ข่าวสารผิดพลาดตามความหมายของมาตรา 22 ศาลอาจสั่งให้แก้ไขหรือลบข้อมูลข่าวสาร เช่นว่านั้น รวมทั้งข้อมูลข่าวสารที่ประกอบไปด้วยการแสดงความคิดเห็นใด ๆ อันปรากฏต่อศาลว่า ปรากฏมาจากข้อมูลข่าวสารที่ผิดพลาดนั้น

(2) อนุมาตรา (1) ข้างต้น บังคับใช้ไม่ว่าข้อมูลข่าวสารนั้น เป็นข้อมูลข่าวสาร ซึ่งบันทึกข้อมูลข่าวสารที่ได้รับมาจากบุคคลผู้เกี่ยวข้อง หรือจากบุคคลที่สามมาโดยไม่ผิดพลาด หรือไม่ก็ตาม แต่ในกรณีที่เป็นข้อมูลข่าวสารซึ่งบันทึกข้อมูลข่าวสารมาโดยไม่ผิดพลาด หากว่า

(a) หากมีการปฏิบัติตามข้อกำหนดของมาตรา 22 (2)⁽¹⁶⁾ แทนที่จะมีคำสั่ง ตามอนุมาตรา (1) ข้างต้น ศาลอาจออกคำสั่งกำหนดให้มีการเพิ่มเติมข้อมูลข่าวสารดังกล่าว ด้วยข้อความที่กล่าวถึงข้อเท็จจริงที่แท้จริง อันเกี่ยวข้องกับข้อมูลข่าวสารนั้น ๆ ตามที่ศาลจะเห็น พ้องด้วย และ

(b) หากไม่มีการปฏิบัติตามข้อกำหนดข้างต้นทั้งหมด หรือแต่เพียงบางส่วน แทนที่จะมีคำสั่งตามอนุมาตรา (1) ข้างต้น ศาลอาจออกคำสั่งตามที่เห็นว่าเหมาะสม เพื่อให้ ดำเนินการตามข้อกำหนดนั้นโดยอาจมีคำสั่งให้มีการเพิ่มเติมข้อมูลข่าวสารนั้น ๆ ด้วยข้อความ เช่น เดียวกับ (a) ต่อไปหรือไม่ก็ได้

(3) หากศาลพิจารณาได้ความตามคำร้องของบุคคลผู้เกี่ยวข้องกับข้อมูลข่าวสารดังนี้

(a) บุคคลนั้น ๆ ได้รับความเสียหายอันเนื่องมาแต่การเปิดเผยข้อมูล ข่าวสารอันเกี่ยวกับบุคคลหรือการที่มีการเข้าสู่ข้อมูลข่าวสารนั้นในพฤติการณ์ที่เขามีสิทธิที่จะได้รับ ค่าเสียหายตามมาตรา 23 และ

(15) ข้อมูลข่าวสารที่ผิดพลาดตามมาตรา 22 นั้น หมายความว่าถึงข้อมูลข่าวสาร ซึ่ง ข้อเท็จจริงในข้อมูลข่าวสารนั้นผิดพลาดหรือชวนให้เข้าใจผิด

(16) มาตรา 22(2) เป็นข้อกำหนดซึ่งยกเว้นความรับผิดของผู้เก็บและใช้ข้อมูลข่าวสาร หากปฏิบัติตามข้อกำหนดที่ระบุไว้ ในกรณีที่เป็นข้อมูลข่าวสารซึ่งบันทึกข้อมูลข่าวสารที่ได้รับมาจาก บุคคลผู้เกี่ยวข้องหรือจากบุคคลที่สามมาโดยไม่ผิดพลาด กล่าวคือข้อมูลข่าวสารนั้นจะต้องชี้ให้เห็น ว่าข้อมูลข่าวสารนั้นได้รับมาจากบุคคลผู้เกี่ยวข้องกับข้อมูลข่าวสารเองหรือจากบุคคลที่สาม หรือ ไม่ได้ตัดทอนมาโดยไม่ชี้ให้เห็นว่าได้รับมาจากบุคคล ใดๆ ดังกล่าว และหากบุคคลผู้เกี่ยวข้อง ดังกล่าวได้แจ้งให้ทราบว่าเขารู้ว่าข้อมูลข่าวสารนั้นผิดพลาดหรือชวนให้เข้าใจผิด จะต้องชี้ให้เห็น การแจ้งดังกล่าวไว้ในข้อมูลข่าวสารนั้น หรือไม่ได้ตัดทอนมาโดยไม่ชี้ให้เห็นถึงการแจ้งนั้น

(b) มีความเสี่ยงที่จะมีการเปิดเผยหรือเข้าสู่ข้อมูลข่าวสารนั้น ๆ ต่อไป โดยปราศจากอำนาจดังที่กล่าวไว้ในมาตราดังกล่าว ศาลอาจมีคำสั่งให้ลบข้อมูลข่าวสารนั้นเสีย แต่ในกรณีที่เป็นข้อมูลข่าวสารที่เกี่ยวข้องกับการให้บริการ ซึ่งจัดทำโดยบุคคลผู้ดำเนินงานในสำนักงานคอมพิวเตอร์ ศาลจะต้องไม่มีคำสั่งเช่นนั้น เว้นแต่จะได้ดำเนินการตามขั้นตอนที่จะทำได้ เพื่อแจ้งให้บุคคลผู้ซึ่งได้รับบริการ เช่นว่านั้น และให้โอกาสที่เขาจะให้การใด ๆ ต่อศาล⁽¹⁷⁾

ข้อยกเว้น

การใช้สิทธิที่จะแก้ไข เพิ่มเติมข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับตน ตามมาตรา 24 ข้างต้น มีข้อยกเว้นอยู่หลายกรณีด้วยกัน กล่าวคือ กรณีเกี่ยวกับความมั่นคงแห่งชาติ กรณีเกี่ยวกับบัญชีเงิน เดือนและบัญชีรายรับรายจ่าย กรณีเกี่ยวกับข้อมูลข่าวสารซึ่งจัดเก็บไว้เพียงเพื่อใช้ภายในบ้านของตนหรือเพื่อวัตถุประสงค์อันจำกัด และกรณีที่ เป็นข่าวสารอันถูกกำหนดให้จัดทำขึ้น เพื่อให้สาธารณชน เข้าถึงได้⁽¹⁸⁾

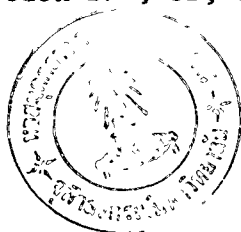
อย่างไรก็ตามพึงสังเกตุว่าในหลายกรณีด้วยกัน ซึ่งกฎหมายฉบับนี้ได้จำกัดการเข้าสู่ข้อมูลข่าวสารแต่เพียงประการเดียวมิได้จำกัดข้อยกเว้นสิทธิดังกล่าวนี้ไว้ แต่ทว่า ย่อมมีผลเป็นการจำกัดสิทธิดังกล่าวนี้ด้วยเช่นกัน เพราะเหตุว่า เมื่อบุคคลไม่อาจเข้าสู่ข้อมูลข่าวสารนั้น ๆ ก็ย่อมไม่อาจทราบได้ว่าจะต้องมีการแก้ไข เพิ่มเติม หรือลบข้อมูลข่าวสารในส่วนใดบ้างนั่นเอง

-Consumer Credit Act 1974

กฎหมายฉบับนี้นอกจากจะได้รับรองคุ้มครองสิทธิที่จะ เข้าสู่ข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับบุคคลที่จัดเก็บไว้โดย Credit reference agency ดังที่กล่าวไว้ในบทที่ 6 แล้ว ยังได้

(17) ดู Data Protection Act 1984, section 24

(18) Ibid., section 27 , 32, 33, 34(1)

รับรองคุ้มครองสิทธิที่จะแก้ไข เพิ่มเติมข้อมูลข่าวสาร เช่นว่านั้นไว้อีกด้วย ตามมาตรา 158 (2) ได้กำหนดให้หน่วยงานข้างต้น เมื่อให้สำเนาข้อมูลข่าวสารตามที่บุคคลนั้น ๆ ร้องขอแล้ว จะต้องแจ้งให้บุคคลนั้นทราบถึงสิทธิที่จะแก้ไข เพิ่มเติมข้อมูลข่าวสารดังกล่าวตามมาตรา 159

มาตรา 159 ได้กำหนดรายละเอียดการใช้สิทธิแก้ไขข้อมูลข่าวสารไว้ดังนี้

(1) บุคคลผู้ได้รับข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับตนเองตามมาตรา 158 หากพิจารณาเห็นว่าข้อมูลข่าวสาร ซึ่งได้รับการจัดเก็บไว้ดังกล่าวนั้นไม่ถูกต้อง และหากปล่อยให้ เป็นเช่นนั้น อาจทำให้เกิดผลร้ายกับตน อาจแจ้งไปยังหน่วยงาน เช่นว่านั้น เพื่อให้แก้ไข เพิ่มเติมหรือลบข้อมูลข่าวสารนั้น

(2) ภายในสี่สิบแปดวัน หลังจากได้รับการแจ้งให้ทราบตามอนุมาตรา (1) หน่วยงานนั้นจะต้องแจ้งไปยังบุคคลผู้ร้องขอดังต่อไปนี้

- (a) ได้มีการลบข้อมูลข่าวสารนั้นแล้ว หรือ
- (b) ได้แก้ไข เพิ่มเติมข้อมูลข่าวสารนั้นแล้ว หรือ
- (c) ไม่ดำเนินการใด

และหากการแจ้งนั้นระบุว่าได้แก้ไข เพิ่มเติมข้อมูลข่าวสารนั้นแล้ว จะต้องให้สำเนาข้อมูลข่าวสารที่แก้ไข เพิ่มเติมแล้วประกอบไปกับการแจ้งนั้น

(3) ภายในสี่สิบแปดวันหลังจากมีการแจ้งให้ทราบตามอนุมาตรา (2) หรือหากไม่มีการแจ้งนั้น แล้วแต่กรณีภายในสี่สิบแปดวันหลังจากสิ้นกำหนดเวลาที่กำหนดไว้ในอนุมาตรา (2) เว้นเสียแต่หน่วยงานได้บอกกล่าวให้ทราบว่ามีการลบข้อมูลข่าวสารนั้นแล้ว บุคคลผู้นั้นอาจแจ้งไปยังหน่วยงาน เช่นว่านั้นกำหนดให้ดำเนินการรวมการแจ้งให้แก้ไข เพิ่มเติมข้อมูลให้ถูกต้องข้างต้น (ไม่ เกินสองร้อยคำ) ซึ่ง เขียนขึ้นโดยบุคคลผู้นั้นเอง เข้ากับข้อมูลข่าวสารนั้น และ เมื่อมีการสื่อสารข้อมูลข่าวสารดังกล่าวออกไปจะต้องรวมสำเนากการแจ้งให้แก้ไข เพิ่มเติม เช่นว่านั้นไปด้วย

(4) ภายในสี่สิบแปดวันหลังจากได้รับการแจ้งให้ดำเนินการตามอนุมาตรา (3) หน่วยงานนั้น ๆ จะต้องแจ้งไปยังบุคคลดังกล่าวว่าได้รับแจ้ง เช่นว่านั้นแล้ว และจะปฏิบัติตาม เว้นเสียแต่หน่วยงานนั้นมุ่งที่จะร้องต่อ Director ตามอนุมาตรา (5)

(5) ถ้าหาก

- (a) บุคคลผู้นั้นไม่ได้รับการแจ้งตามอนุมาตรา (4) ในเวลาที่กำหนดไว้ หรือ
- (b) ปรากฏแก่หน่วยงานนั้น ๆ ว่าเป็นการไม่เหมาะสมที่จะพิมพ์การแจ้งให้แก้ไข เพิ่มเติมประกอบ เข้ากับข้อมูลข่าวสาร ตามอนุมาตรา (3) เพราะเหตุที่ว่า การแจ้งดังกล่าวไม่ถูกต้อง หรือเป็นการหมิ่นประมาทต่อบุคคลใด ๆ อย่างไม่เป็นธรรม หรือ เป็นเรื่องไร้สาระหรือน่าอาย หรือไม่เหมาะสมด้วยเหตุผลอื่นใดแล้วแต่กรณีบุคคลหรือหน่วยงาน เช่นนั้น อาจยื่นคำร้องไปยัง Director ตามแบบและชำระค่าธรรมเนียมที่กำหนดไว้ เพื่อให้ Director ออกคำสั่งใด ๆ ตามที่พิจารณาเห็นสมควร

การให้สิทธิแก่บุคคลในการแก้ไขข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับตนเองแม้จะมีกำหนดไว้ใน Data Protection Act 1984 ก็ตามแต่ก็มีได้ระบุในรายละเอียดไว้เหมือนกับกรณีการใช้สิทธิ

ที่จะเข้าสู่ข้อมูลข่าวสาร ดังนั้นแม้ไม่ได้ระบุยกเว้นไว้ เป็นพิเศษก็ตาม ผู้เขียนก็เห็นว่าบทบัญญัติดังกล่าวข้างต้นยังคงมีผลบังคับใช้ได้อยู่แก่ข้อมูลข่าวสารที่จัดเก็บไว้โดย Credit reference agency

ข้อสรุป

จากที่ได้พิจารณามาแล้วข้างต้นจะเห็นได้ว่า บทบัญญัติของประเทศอังกฤษที่รับรองคุ้มครองสิทธิที่จะแก้ไขเพิ่มเติมข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับตน โดยทั่วไปแล้วถือได้ว่าเป็นการรับรองคุ้มครองที่ดูเสมือนว่าจะพอเพียง แต่อันที่จริง การรับรองคุ้มครองเช่นนั้นไม่พอเพียงซึ่งต่างไปจากกรณีประเทศอื่น ๆ ที่ได้นำมาศึกษาในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ กล่าวคือปราศจากข้อกำหนดให้หน่วยงานผู้จัดเก็บ และใช้ข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับบุคคล จะต้องแจ้งการแก้ไขเพิ่มเติมหรือลบข้อมูลข่าวสาร เช่นว่านั้น ไปยังแหล่งของข้อมูลข่าวสารและผู้ที่เคยได้รับข้อมูลข่าวสารนั้น ๆ ไป รวมทั้งแจ้งการโต้แย้งความถูกต้องของข้อมูลข่าวสารนั้น ๆ อีกด้วย นอกจากนี้ เรื่องการพิจารณาเองก็ไม่ได้กำหนดให้แตกต่างไปจากหลักทั่วไป ผลก็คือ ผู้คัดค้านความถูกต้องต้องนำสืบ ยิ่งกว่านั้นข้อยกเว้นของการแก้ไขก็มีมากมาย จนเรื่องสำคัญ ๆ หลายเรื่องที่เอกชนควรได้รับความคุ้มครองต้องอยู่นอกบังคับกฎหมายนี้ไปอย่างน่าเสียดาย

ความบกพร่องดังกล่าวที่ปรากฏโดยเฉพาะอย่างยิ่งตาม Data Protection Act ได้ชี้ให้เห็นความไม่เต็มใจในการออกกฎหมายฉบับนี้ของประเทศอังกฤษ เพราะเหตุที่เมื่อปรากฏว่าอนุสัญญาในเรื่องนี้ของประชาคมยุโรปไม่ได้ระบุในเรื่องนี้ไว้แน่ชัด กฎหมายฉบับดังกล่าวก็ได้กำหนดมาตรการใด ๆ เพื่อเป็นการเพิ่มเติมการคุ้มครองในเรื่องแต่อย่างใด และการที่จะปล่อยให้บุคคลหนึ่ง ๆ ดำเนินการแจ้งการแก้ไขเพิ่มเติม หรือการลบนั้น ๆ ด้วยตนเองเป็นการก่อให้เกิดภาระต่าง ๆ แก่บุคคลหนึ่ง ๆ อย่างไม่เป็นการสมควร อันจะทำให้วัตถุประสงค์ในการรับรองคุ้มครองในเรื่องนี้เสียไปอีกด้วย

การรับรองคุ้มครองสิทธิที่จะแก้ไขเพิ่มเติมข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับตนตาม

Convention for the Protection of Individuals with regard to Automatic Processing of Personal Data

การรับรองคุ้มครองสิทธิที่จะแก้ไขเพิ่มเติมข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับตนเอง ตามอนุสัญญาฉบับนี้ ได้รับการวางหลักเกณฑ์พื้นฐานไว้ในมาตรา 8 (c) ดังมีรายละเอียดดังนี้

บุคคลหนึ่ง ๆ จะต้องได้รับสิทธิดังนี้

- (ค) ได้รับการแก้ไขหรือลบข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับตนเองที่จัดเก็บไว้ด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ หากว่าการจัดเก็บข้อมูลข่าวสาร เช่นว่านั้นขัดกับบทบัญญัติของกฎหมายภายในที่รัฐสมาชิกได้กำหนดไว้ตามหลักพื้นฐานของมาตรา 5 และ 6 ของอนุสัญญาฉบับนี้⁽¹⁹⁾

เช่นเดียวกับการรับรองคุ้มครองสิทธิที่จะเข้าสู่ข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับตน บทบัญญัติดังกล่าวนี้ไม่ได้ระบุไว้ว่าจะร้องขอแก้ไขข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับตนเองกับผู้ใด แต่รัฐทั้งหลายโดยมากการร้องขอ เช่นว่านี้จะร้องขอต่อผู้ควบคุมบันทึกข้อมูลข่าวสาร เช่นว่านั้น และในบางรัฐจะต้องร้องขอต่อเจ้าหน้าที่ผู้มีหน้าที่ในเรื่องนี้

นอกจากนี้ในกรณีที่มีการแก้ไขหรือลบข้อมูลข่าวสารดังกล่าวแล้ว หลักกฎหมายหรือหลักปฏิบัติของประเทศต่าง ๆ มักจะกำหนดให้มีการแจ้งการแก้ไขหรือลบข้อมูล เช่นว่านั้นไปยังผู้รับตามสมควร⁽²⁰⁾

ข้อสรุป

เป็นที่น่าสังเกตว่าอนุสัญญาฉบับนี้มีได้ระบุหลักเกณฑ์พื้นฐานกำหนดให้มีการสื่อสารแก้ไขหรือลบข้อมูลข่าวสารไปยังบุคคลผู้เคยรับข้อมูลข่าวสาร รวมทั้งมิได้กำหนดให้มีสิทธิแก่บุคคลที่จะโต้แย้งความถูกต้องของบันทึกข้อมูลข่าวสารนั้น โดยบันทึกข้อความที่โต้แย้งประกอบติดไปกับข้อมูลข่าวสารนั้นตามสมควร มีแต่ความคาดหมายว่ารัฐทั้งหลายจะมีการกำหนดให้แจ้งการแก้ไขหรือลบข้อมูลข่าวสารนั้น ๆ ไปยังผู้รับตามสมควรดังกล่าวข้างต้นเท่านั้น เหล่านี้นับได้ว่าเป็นข้อบกพร่องของอนุสัญญาฉบับนี้ เพราะ เป็นจุดที่เปิดโอกาสให้รัฐสมาชิกบางรัฐ เช่น ประเทศอังกฤษ ได้ละเลยไม่ตราบทบัญญัติในเรื่องนี้เอาไว้ในกฎหมายของตน ดังนั้นจึงน่าที่จะได้มีการพิจารณาแก้ไขกำหนดหลักการในเรื่องนี้ไว้ในอนุสัญญาฉบับนี้ต่อไป

สิทธิที่จะถูกลืม

สิทธิที่จะถูกลืมหรือไม่ถูกรำหน้าโดยสังคมตลอดไป นับได้ว่าเป็นสิทธิที่มีความสำคัญประการหนึ่งของบุคคล ที่ได้รับการกระทบกระเทือนโดยการใช้อุปกรณ์เก็บและใช้ข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับบุคคล กล่าวคือ เมื่อบุคคลหนึ่ง ๆ ได้ประสบความล้มเหลวในการดำเนินชีวิต

(19) ^๑ Convention for the Protection of Individuals with regard to Automatic Processing of Personal Data, section 8 (c)

(20) Ibid., Explanatory Report, p. 26

Family Educational Rights and Privacy Act ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับเฉพาะภาค
งานด้านการศึกษา

ตาม Privacy Act เป็นการกำหนดห้ามมิให้หน่วยงานของรัฐจัดเก็บข้อมูลข่าวสาร
อันเกี่ยวกับบุคคล เกินไปกว่าที่ เกี่ยวข้องและจำเป็นในการดำเนินการให้สำเร็จตามวัตถุประสงค์
ของหน่วยงานนั้น ๆ ตามที่ได้กำหนดไว้โดยกฎหมายหรือคำสั่งในทางบริหารของประธานาธิบดี
ซึ่งมีผล เท่ากับว่าเป็นการจำกัดไม่ให้จัดเก็บข้อมูลข่าวสารดังกล่าวนั้นไว้นาน เกินกว่าที่จำเป็นต่อ
วัตถุประสงค์ในการจัดเก็บ อันถือได้ว่าเป็นการรับรองสิทธิที่จะถูกลืมของบุคคลประการหนึ่ง เช่น
กัน (21)

ตาม Family Educational Rights and Privacy Act นอกจากให้สิทธิแก่
ผู้ปกครองและ เด็กนักเรียนในการแก้ไข เพิ่มเติมข้อมูลข่าวสารอัน เกี่ยวกับตนเอง โดยวิธีการกำหนด
ให้หน่วยงานด้านการศึกษาดังกล่าวต้องมีกระบวนการ เช่นว่านั้นมิฉะนั้นจะไม่ได้รับเงินอุดหนุนจาก
รัฐบาล และยังให้สิทธิที่จะลบข้อมูลข่าวสารที่มีความไม่เหมาะสมอื่น ๆ อีกด้วย ในประการ
นี้ทำให้ผู้ปกครองและ เด็กนักเรียน (ซึ่งมีอายุครบตามที่ระบุไว้) สามารถร้องขอให้สถาบันทาง
การศึกษาลบข้อมูลข่าวสาร ซึ่งมีลักษณะ เป็นการสาปประณามแก่นักเรียนนั้น ๆ ได้ เพราะข้อมูล
ข่าวสาร ที่มีลักษณะดังกล่าวย่อมถือได้ว่ามีความไม่เหมาะสม เช่นกัน (22)

ตาม Fair Credit Reporting Act เป็นการกำหนดห้ามมิให้สื่อข้อมูลข่าวสาร
อันเกี่ยวกับบุคคล ซึ่ง Consumer reporting agency ได้จัดเก็บไว้ หากข้อมูลข่าวสาร
เช่นว่านั้นได้จัดเก็บไว้ในระยะเวลาหนึ่ง ๆ ตามที่กำหนดไว้ โดยมีข้อยกเว้นบางประการ
ดังปรากฏอยู่ในมาตรา 1681 c อันมีรายละเอียดดังนี้ (23)

- ข้อห้ามการรายงานข้อมูลข่าวสารที่เก่าแก่หนึ่งสัปดาห์

(a) เว้นแต่จะได้รับอนุญาตตามอนุมาตรา (b) ของมาตรานี้ Consumer reporting
agency ใด ๆ ไม่อาจจัดทำ Consumer report อันบรรจุข้อมูลข่าวสาร

(21) ดู Privacy Act, Section 552a (e) (1)

(22) ดู Family Educational Rights and Privacy Act, Section
1232 g (2)

(23) ดู Fair Credit Reporting Act, Section 1681c

เช่น ประสิทธิภาพทางการเงินโดยไม่สามารถชำระหนี้ได้ หรือเคยตก เป็นผู้ถูกกล่าวหาว่า กระทำ ความผิดทางอาญา เคยตก เป็นจำเลยในคดีอาญา หรือ เคยต้องโทษ หรือมีประวัติทาง การ เรืองในชั้นมัธยมที่ไม่ดี ฯลฯ เหล่านี้ โดยปกติแล้ว เมื่อผ่านไประยะ เวลาหนึ่งสังคมก็จะลืม สิ่งที่เคยเกิดขึ้น เหล่านั้น หรือแม้จะมีการบันทึกลงใน เอกสารหรือ เคยได้รับการตีพิมพ์ลงหนังสือพิมพ์ เมื่อผ่านช่วง เวลาไม่นานนักก็จะไม่สามารถรวบรวมข้อมูลข่าวสารใน เรื่องดังกล่าวได้โดยสะดวก แต่ เมื่อคอมพิวเตอร์ก้าว เข้ามามีบทบาทใน เรื่องนี้คุณภาพก็หายไปโดยทำให้สามารถตรวจสอบ ข้อมูลข่าวสารดังกล่าว เป็นไปได้อย่างรวดเร็ว บุคคลหนึ่ง ๆ ไม่ว่าจะมีการดำเนินการใดอัน เป็น สิ่งที่ผิดพลาดบกพร่อง แม้จะผ่านช่วงเวลาไปนานนับสิบปี หากไม่มีการลบข้อมูลข่าวสารใน เรื่อง นี้หรือจำกัดการใช้หรือเปิดเผย สังคมก็มีโอกาสที่จะทราบความผิดพลาดนั้น ๆ ได้อีกตลอดไป อันเป็นการตราหน้า หรือสาปประนาม (stigmatize) แก่บุคคลนั้น ๆ อย่างไม่เป็นการสมควร และอาจทำให้บุคคลผู้นั้นไม่มีโอกาสที่จะตั้งต้นชีวิตใหม่ ซึ่งในที่นี้จะได้พิจารณาถึงสิทธิที่จะ ถูกลืมและขอ เขตในการรับรองคุ้มครองสิทธินี้ไว้พอ เป็นสังเขป รวมทั้งบทบัญญัติของประเทศ สหรัฐอเมริกา ประเทศฝรั่งเศส ประเทศอังกฤษ และตามอนุสัญญาของกลุ่มประเทศประชาคม ยุโรป ที่ให้การรับรองคุ้มครองในเรื่องนี้

ปัญหาในการให้ความรับรองคุ้มครองสิทธิที่จะถูกลืม

การที่จะให้ความรับรองคุ้มครองสิทธิที่จะถูกลืมดังกล่าว โดยกำหนดให้มีการลบ (purge) ข้อมูลข่าวสารทุกประเภทที่ได้มีการ เก็บรักษาไว้ในช่วงระยะเวลาหนึ่ง ๆ ย่อมไม่อาจ จะกระทำได้ เพราะเหตุที่มีความจำเป็นที่จะต้องเก็บรักษาข้อมูลบางประเภทไว้ เพื่อประโยชน์ อันจำเป็นบางประการ พอสรุปได้กว้าง ๆ ดังนี้

- ความจำเป็น เพื่อป้องกันรักษาความมั่นคงแห่งชาติ

ดังที่ได้กล่าวมาแล้วในบทที่ 2 ถึงความหมายของคำว่า ความมั่นคงแห่งชาติ และความสำคัญของความมั่นคงแห่งชาติตังนั้น เมื่อมีความจำเป็นในการที่จะต้อง เก็บรักษาข้อมูลข่าวสาร อันเกี่ยวข้องกับบุคคลหนึ่งใดไว้ เพื่อประโยชน์ในการป้องกันรักษาความมั่นคงแห่งชาติ ตัวอย่าง เช่น เพื่อประโยชน์ในการป้องกันปราบปรามอาชญากรรม เพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติหน้าที่ ของหน่วยงานแห่งรัฐ เหล่านี้ ก็จำเป็นที่จะต้องเก็บรักษาข้อมูลข่าวสารดังกล่าวไว้ แม้ อาจ เป็นการกระทบกระเทือนต่อสิทธิที่จะถูกลืมของบุคคลหนึ่ง ๆ ก็ตาม

- ความจำเป็น เพื่อประโยชน์ของบุคคลผู้เกี่ยวข้องนั้น ๆ เอง

ในประการนี้ เป็นความจำเป็นที่จะต้อง เก็บรักษาข้อมูลข่าวสารบางกรณีเพื่อประโยชน์ของบุคคลผู้เกี่ยวข้องกับข้อมูลข่าวสารนั้น ๆ เอง ตัวอย่างเช่น ข้อมูลข่าวสารในทางการแพทย์ที่จำเป็นจะต้องเก็บรักษาไว้เพื่อประโยชน์ในการให้การรักษาแก่บุคคลนั้น ๆ เป็นต้น เหล่านี้ก็ไม่ว่าจะลบข้อมูลข่าวสารดังกล่าวในกรณีนี้ได้เช่นกัน

เมื่อไม่ว่าจะรับรองคุ้มครองสิทธิที่จะถูกลืมโดยการกำหนดให้ลบข้อมูลข่าวสารที่ได้มีการเก็บรักษาไว้ในช่วงระยะเวลาหนึ่ง ๆ ในทุกกรณีได้เนื่องจากความจำเป็นต่าง ๆ ข้างต้นจากการพิจารณาศึกษาการรับรองคุ้มครองสิทธิดังกล่าวตามกฎหมายของประเทศต่าง ๆ ที่ได้นำมาศึกษาในที่นี้รวมทั้งตามอนุสัญญาในเรื่องนี้ของกลุ่มประชาคม เศรษฐกิจยุโรป ของผู้เขียน จึงปรากฏว่า บรรดาบทบัญญัติต่าง ๆ นั้น ได้มีข้อกำหนดยอมให้มีการจัดเก็บข้อมูลข่าวสารบางกรณีไว้นานเท่าที่จำเป็นต่อวัตถุประสงค์ในการจัดเก็บข้อมูลข่าวสารนั้น

อนึ่งจากการพิจารณาศึกษาบทบัญญัติต่าง ๆ ข้างต้น ผู้เขียนพบว่า การรับรองคุ้มครองสิทธิที่จะถูกลืมตามกฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกา ประเทศฝรั่งเศส ประเทศอังกฤษ และตามอนุสัญญาในเรื่องนี้ของกลุ่มประชาคม อาจจัดแบ่งได้ดังนี้

1. กำหนดให้มีการลบข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับบุคคล ทุกประเภทหรือบางประเภท เมื่อได้มีการจัดเก็บข้อมูลข่าวสารเช่นว่านี้ไว้ในระยะเวลาหนึ่ง ๆ แล้ว หรือเมื่อสิ้นกำหนดตามวิธีระบุไว้ในการขอข้อมูลข่าวสารนั้น โดยมีข้อยกเว้นบางประการ หรือ
2. กำหนดห้ามมิให้สื่อข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับบุคคล บางประเภท เมื่อได้มีการจัดเก็บไว้ในช่วงระยะเวลาหนึ่ง ๆ แล้ว โดยมีข้อยกเว้นบางประการ หรือ
3. กำหนดห้ามมิให้จัดเก็บข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับบุคคลทุกประเภท หรือบางประเภทไว้นานเกินกว่าที่จำเป็นต่อวัตถุประสงค์ในการจัดเก็บ หรือ
4. กำหนดให้ดำเนินการจัดทำให้ข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับบุคคลบางประเภทมิให้สามารถบ่งชี้ถึงตัวบุคคลผู้เกี่ยวข้องกับข้อมูลข่าวสารนั้น

ในที่นี้จะได้พิจารณาในรายละเอียดของการรับรองคุ้มครองสิทธิที่จะถูกลืมของแต่ละประเทศข้างต้น ดังต่อไปนี้

การรับรองคุ้มครองสิทธิที่จะถูกลืม ตามกฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกา

การรับรองคุ้มครองสิทธิที่จะถูกลืม ตามกฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกานั้น ปรากฏอยู่ตาม Privacy Act 1974 ซึ่งใช้บังคับในภาครัฐ และตาม Fair Credit Reporting Act 1971 (FCRA) ซึ่งใช้บังคับเฉพาะภาคเอกชน นอกจากนี้ยังปรากฏอยู่ตาม

(1) ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับคดีตาม Title II หรือตามกฎหมายล้มละลาย (Bankruptcy Act) ในกรณีที่ศาลได้มีคำสั่งปลดเปลื้องใด ๆ หรือวันที่มีคำสั่งจัดสิน แล้ว แต่กรณี เกิดขึ้นก่อนรายงานดังกล่าวเกินกว่าสิบปี

(2) การฟ้องร้องและการวินิจฉัยคดี หากวันที่มีการฟ้องร้องและการตัดสิน เกิดขึ้นก่อนรายงานดังกล่าวเกินกว่าเจ็ดปี หรือจนกระทั่งกฎหมายที่ใช้เป็นข้อจำกัด ในกรณีนั้นสิ้นผลไปแล้วแต่ว่าช่วงเวลาใดจะยาวกว่ากัน

(3) การดำเนินมาตรการในทางภาษีที่เกิดขึ้นก่อนรายงานดังกล่าว เกินกว่า เจ็ดปี

(4) ปัญหาการเงินในการเก็บหรือจ่ายค่าไถ่และขาดทุน ซึ่งเกิดขึ้นก่อนรายงาน ดังกล่าว เกินกว่าเจ็ดปี

(5) บันทึกข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการจับกุม การฟ้องหรือการถูกลงโทษในคดี อาญา หากการยกเลิกการดำเนินการการปล่อยหรือภัยโทษ เกิดขึ้นก่อนรายงานดังกล่าว เกิน กว่าเจ็ดปี

(6) ข้อมูลข่าวสารใด ๆ อันเป็นผลร้าย ซึ่งเกิดก่อนรายงานดังกล่าว เกิน กว่าเจ็ดปี

(b) บทบัญญัติข้างต้นนี้ไม่ใช้บังคับในกรณีที่ Consumer credit report นั้น ๆ จะนำไปใช้ใน เรื่องดังต่อไปนี้

(1) กิจการงานด้านสินเชื่อที่ เกี่ยวพันหรืออาจคาดหมายได้ตามสมควรว่าจะ เกี่ยวพันกับ เงินจำนวน 50,000 เหรียญ หรือมากกว่า;

(2) การทำสัญญาประกันชีวิตซึ่ง เกี่ยวพันหรืออาจคาดหมายได้ตามสมควรว่าจะ เกี่ยวพันกับ เงินจำนวน 50,000 เหรียญ หรือมากกว่า;

(3) การจ้างงานบุคคลใด ๆ ที่มีเงิน เดือนต่อปีที่ เท่ากับ หรืออาจคาดหมายได้ ตามสมควรว่าเท่ากับ 20,000 เหรียญ หรือมากกว่า

จากที่กล่าวมาแล้วข้างต้น เห็นได้ว่า ในภาครัฐนั้นการรับรองคุ้มครองสิทธิที่จะถูกลืม เป็นไปในลักษณะกว้าง ๆ ไม่ได้ระบุประเภทของข้อมูลข่าวสารรวมทั้งระยะเวลาในการจัด เก็บ เพียงแต่กำหนดไม่ให้จัดเก็บเอาไว้เกินกว่าที่จำเป็น ฯลฯ เท่านั้น ส่วนภาคเอกชนตาม FCRA ได้ระบุประเภทและระยะเวลาในการห้ามสื่อข้อมูลข่าวสารนั้น ๆ ออกไป แต่ก็มีได้ กำหนดให้มีการลบข้อมูลข่าวสารเช่นว่านี้ ทั้ง FCRA ก็ยังบังคับใช้เพียงเฉพาะบางภาคงาน เท่านั้น มีแต่เพียงตาม Family Educational Rights and Privacy Act ที่ใช้ในภาค งานด้านการศึกษาที่สามารถร้องขอให้ลบข้อมูลข่าวสารดังกล่าวได้ (24)

(24)

ดู Family Educational Rights and Privacy Act, section 1232g (a) (2).

คำแนะนำของคณะกรรมการศึกษาการคุ้มครองสิทธิในชีวิตส่วนบุคคล

คณะกรรมการชุดนี้ได้ให้ความเห็นและคำแนะนำเกี่ยวกับสิทธิที่จะถูกลืม หรือที่จะไม่ถูกลบประนามโดยสังคม ในสองภาคงานกล่าวคือ ด้านการจ้างแรงงาน และด้านสินเชื่อ พอสรุปได้ดังนี้

ด้านการจ้างแรงงาน

ในภาคงานด้านการจ้างแรงงาน คณะกรรมการได้วางแนวทางปฏิบัติของผู้จ้างแรงงานที่จะต้องปฏิบัติไว้ 8 ประการด้วยกัน ซึ่งในประการแรกก็คือ จะต้องหลีกเลี่ยงการเก็บสะสมข้อมูลข่าวสารที่มุ่งไปสู่การสาปประนามบุคคลใด ๆ อย่างไม่เป็นธรรม (25)

นอกจากนี้คณะกรรมการยังได้ให้คำแนะนำในเรื่อง ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการถูกจับกุม และข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการถูกลงโทษไว้ดังนี้ (26)

- บันทึกข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการถูกจับกุม

ผู้จ้างจะต้องไม่เสาะหาหรือใช้บันทึกข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับการถูกจับกุมของผู้สมัครงานหรือลูกจ้าง เว้นแต่จะมีกฎหมาย หรือกฎระเบียบกำหนดไว้ และหากมีกฎหมายหรือกฎระเบียบ เช่นว่านั้นจะต้องมีการแก้ไขโดยกำหนดให้ห้ามการเสาะหาหรือใช้ หากข้อมูลข่าวสารดังกล่าวมีเกิดขึ้นก่อน เกินหนึ่งปีและทั้งไม่มีผลใด ๆ ต่อความประสงค์ในการจ้างงานนั้น

หากมีการเสาะหาและใช้ข้อมูลข่าวสารดังกล่าว เพื่อทำคำวินิจฉัยใด ๆ อันชอบด้วยกฎหมาย เกี่ยวกับบุคคลผู้สมัครงาน นายจ้างจะต้องไม่เก็บรักษาข้อมูลข่าวสารดังกล่าวไว้นานกว่าที่กำหนดไว้ตามกฎหมาย เว้นแต่จะได้มีการฟ้องร้องดำเนินคดี

- บันทึกข้อมูลข่าวสารอัน เกี่ยวกับการเคยต้องโทษ

ผู้ว่าจ้างจะต้องไม่เสาะหาหรือใช้ข้อมูลข่าวสารอัน เกี่ยวกับการเคยต้องโทษของบุคคลผู้สมัครงานหรือลูกจ้าง นอกจากว่าข้อมูลข่าวสาร เช่นนั้น เกี่ยวข้องโดยตรงกับการทำคำวินิจฉัยใด ๆ อันเป็นผลร้ายต่อบุคคลนั้น ๆ เว้นแต่จะมีกฎหมายบัญญัติ

(25)

ดู The Report of Privacy Protection Study Commisstion, July 1977, Op.cit., P. 236.

(26) Ibid., P. 243 - 245.

ไว้เป็นอย่างอื่น

การเก็บรักษาข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับการลงโทษ จะต้องแยกเก็บไว้ต่างหาก จากบันทึกข้อมูลข่าวสารอื่น เพื่อให้บุคคลผู้ไม่มีความจำเป็นอาจได้ไปซึ่งข้อมูล ข่าวสารนั้น

ด้านสินเชื่อ

ในด้านสินเชื่อ เนื่องจาก FCRA ได้กำหนดให้มีสำนักงานสินเชื่อเก็บรายชื่อ ผู้รับ Credit report เพื่อให้บุคคลหนึ่ง ๆ รู้ได้ว่ก่อนหน้านี้หก เดือนมีผู้ใดได้ถามเกี่ยวกับ คนบ้าง ซึ่งในปัจจุบันนอกจากสถาบันสินเชื่อจะเก็บรายชื่อดังกล่าวแล้ว ยังเก็บรายละเอียดด้วย ว่าผู้รับรายใดบ้างที่มีความสัมพันธ์ด้านสิน เชื่อกับบุคคลดังกล่าว ซึ่งมีผู้ให้สิน เชื่อบางคนได้ใช้วิธี การ เปรียบเทียบจำนวนการได้รับสิน เชื่อกับจำนวนการได้ถาม และในกรณีที่ไม่มีการให้สิน เชื่อก็ จะสรุปว่า จะต้องไม่ให้สิน เชื่อกับบุคคลนั้น ๆ คณะกรรมการเห็นว่าการปฏิบัติดังกล่าวที่รวมราย ละเอียดการได้ถามก่อนหน้าไว้ในรายงานที่ให้แก่ผู้ให้สิน เชื่อ เป็นสิ่งที่ไม่เป็นธรรม และ เห็นว่า ปราศจากเหตุผลเพียงพอที่จะสาปประนามบุคคลหนึ่ง ๆ ไม่ว่าจะโดยทางตรงหรือโดยทางอ้อม โดยการเปิดเผยถึงผู้รับ Credit report ก่อนหน้านี้ เว้นแต่เพื่อป้องกันการฉ้อโกง ดังนั้น คณะกรรมการจึงมีคำแนะนำพอสรุปได้ดังนี้

FCRA จะต้องแก้ไขเพิ่มเติมโดยกำหนดห้ามสำนักงานสิน เชื่อ เปิด เผยข้อมูล ข่าวสารเกี่ยวกับการได้ถามถึงบุคคลหนึ่งใดก่อนหน้านี้ เว้นแต่จำนวนครั้งและวันที่มี การได้ถาม

ข้อสรุป

การรับรองคุ้มครองสิทธิที่จะถูกลืมตามกฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกา นับได้ว่า มีอยู่ตามสมควร แต่อย่างไรก็ตาม ในภาครัฐก็มีได้ระบุและกำหนดรายละเอียดให้แน่ชัดลงไป และทั้งในภาค เอกชน กฎหมายที่ให้การรับรองคุ้มครองก็มีได้ใช้บังคับครอบคลุมถึงทุกภาคงาน และยังใช้บังคับต่อสถาบันหรือหน่วยงานใดหน่วยงานหนึ่งโดยเฉพาะ ไม่ได้มุ่งถึงแต่เพียงชนิด ประเภทข้อมูลข่าวสารหนึ่งใด เป็นสำคัญ ทำให้เกิดปัญหาได้ว่าอาจมีการได้มาซึ่งข้อมูลข่าวสาร นั้น ๆ มาจากแหล่งอื่น ๆ เพื่อใช้ในกรณีนั้น ๆ ซึ่งการควบคุมตัวบุคคลผู้เก็บและผู้ให้ และชนิด ประเภทของข้อมูลข่าวสารน่าจะเป็นการคุ้มครองที่มีประสิทธิภาพที่ดีกว่า

การรับรองคุ้มครองสิทธิที่จะถูกลืมตามกฎหมายของประเทศฝรั่งเศส

ตามรัฐบัญญัติลงวันที่ 6 มกราคม 1978 ว่าด้วยการเก็บข้อมูลข่าวสาร โดย กอมพิว เตอร์และ เสรีภาพ ได้วางกฎเกณฑ์เกี่ยวกับระยะเวลาในการเก็บข้อมูลข่าวสารประเภท ระบุชื่อ อันเป็นการรับรองสิทธิที่จะถูกลืม (droit à l'oubli) ไว้ในมาตรา 28 ของ รัฐบัญญัติฉบับนี้ ดังต่อไปนี้

“ข้อมูลข่าวสารประเภทระบุชื่อ จะ เก็บรักษาไว้เกินกว่าระยะเวลาที่กำหนดไว้ในคำขอความเห็นต่อ CNIL, หรือเกินกว่าระยะเวลาที่กำหนดไว้ในคำแจ้งต่อ CNIL. ไม่ได้ เว้นแต่จะได้รับการอนุญาตจาก CNIL, หรือ เว้นแต่รัฐบัญญัติจะกำหนดไว้เป็นอย่างอื่น”

ข้อสรุป

การรับรองคุ้มครองสิทธิที่จะถูกลืมตามกฎหมายของประเทศฝรั่งเศส เมื่อเปรียบเทียบกับ การรับรองคุ้มครองของประเทศสหรัฐอเมริกาในเรื่องเดียวกันนี้แล้ว เห็นได้ว่า วิธีการที่กำหนดไว้ของประเทศฝรั่งเศส เป็นไปอย่างไม่ยุ่งยากและบังคับใช้ในภาครัฐและ เอกชนโดยเท่าเทียมกัน และหาก เปรียบเทียบกับการรับรองคุ้มครองตาม Data Protection Act ของประเทศอังกฤษในเรื่องนี้ มาตรการของฝรั่งเศสจะรัดกุมดีกว่า

อย่างไรก็ตามก็เป็นที่น่าสังเกตว่า กฎหมายฉบับนี้ไม่ได้กำหนดระยะเวลาในแต่ละกรณีให้แน่นอนลงไป ในข้อมูลแต่ละประเภทอย่างชัดเจน แต่ให้ขึ้นอยู่กับระยะเวลาที่ระบุไว้ในคำขอความเห็น หรือในคำแจ้ง (27) ซึ่งในเรื่องนี้อาจ เป็น เพราะว่ายังไม่อาจหาข้อสรุปยุติ เป็นหลักทั่วไปในเรื่องนี้ไม่ได้นั่นเอง

การรับรองคุ้มครองสิทธิที่จะถูกลืมตามกฎหมายของประเทศอังกฤษ

การรับรองคุ้มครองสิทธิที่จะถูกลืมตามกฎหมายของประเทศอังกฤษนั้น ปรากฏอยู่ตาม Data Protection Act 1984 การรับรองคุ้มครอง เป็นไปโดยกำหนดเพียงหลักการกว้าง ๆ โดยห้ามมิให้จัดเก็บข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับบุคคล ไว้นานเกินกว่าที่จำเป็นต่อวัตถุประสงค์ในการจัด เก็บ ดังปรากฏอยู่ตามหลักการพื้นฐานในการคุ้มครองข้อมูลข่าวสาร ข้อ 6 ดังนี้

(27)

อย่างไรก็ตามคำขอความเห็นหรือในคำแจ้งหากกระบุระยะเวลาไว้เกินความจำเป็น ในทางปฏิบัติ CNIL, อาจไม่ให้ความเห็นชอบในกรณีคำขอความเห็น หรือไม่ยอมออกไปรับให้ในกรณี เป็นคำแจ้งโดยเหตุผลว่าเป็นการใช้สิทธิเกินส่วนได้ เหล่านี้ เป็นทางแก้ไขการที่จะระบุระยะเวลาไว้นาน เกินกว่าที่จำเป็นได้

- ข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับบุคคลที่ถือหรือจัดเก็บไว้เพื่อวัตถุประสงค์ประสงค์ใดจะต้องไม่จัดเก็บไว้นาน เกินกว่าที่จำเป็น เพื่อวัตถุประสงค์นั้น ๆ

ข้อสรุป

การกำหนดหลักการคุ้มครองโดยกว้าง ๆ ตามกฎหมายของอังกฤษนับได้ว่าเป็นการกำหนดความคุ้มครองที่อยู่ในเกณฑ์ต่ำมาก เพราะคำว่า จำเป็น เพื่อวัตถุประสงค์ในการจัดเก็บ เป็นการปล่อยให้สิทธิที่จะถูกลืมของบุคคลหนึ่ง ๆ ตกอยู่ในความไม่แน่นอนจนเกินไป ซึ่งในอันที่จริงแล้ว อย่างน้อยที่สุดน่าจะได้มีการระบุประเภทของข้อมูลข่าวสารหนึ่ง ๆ ที่มีความสำคัญและระบุระยะเวลาที่จะต้องมีการลบข้อมูลข่าวสารเช่นนั้นไว้โดยแน่ชัด โดยอาจมีข้อยกเว้นบางประการตามสมควร

การรับรองคุ้มครองสิทธิที่จะถูกลืมตาม Convention for the Protection of Individuuls with regard to Automatic Processing of Personal Data

การรับรองคุ้มครองสิทธิที่จะถูกลืมหรือสิทธิที่จะไม่ถูกสาปหรือประนามโดยสังคมของบุคคลหนึ่ง ๆ ตามอนุสัญญาฉบับนี้ เป็นไปโดยกำหนดไว้ในหลักการพื้นฐานในการคุ้มครองข้อมูลข่าวสาร ห้ามมิให้ข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับบุคคล จัดเก็บไว้โดยเครื่องคอมพิวเตอร์ในรูปแบบที่สามารถบ่งชี้ถึงตัวบุคคลผู้เกี่ยวข้องได้นาน เกินกว่าที่จำเป็นในการจัดเก็บข้อมูลข่าวสารนั้น ๆ

รายละเอียดของข้อกำหนดดังกล่าวปรากฏอยู่ตามมาตรา 5 (e) ดังนี้ (28)

ข้อมูลข่าวสารซึ่งจัดเก็บด้วยกรรมวิธีทางคอมพิวเตอร์จะต้อง

- (e) ดำรงไว้ในรูปแบบที่บ่งชี้ถึงบุคคลผู้เกี่ยวข้องไม่นาน เกินไปกว่าที่จำเป็น เพื่อวัตถุประสงค์ในการจัดเก็บข้อมูลข่าวสารนั้น

ข้อสรุป

การรับรองคุ้มครองสิทธิที่จะถูกลืมตามอนุสัญญาฉบับนี้ นับได้ว่าเป็นรูปแบบของการรับรองคุ้มครองที่ดีและมีประสิทธิภาพแบบหนึ่ง ซึ่งรัฐสมาชิก เมื่อได้ตรากฎหมายขึ้น เพื่อให้เป็น

(28)

ข้อกำหนดดังกล่าวตามส่วนอธิบายของอนุสัญญาฉบับนี้ ได้อธิบายไว้ว่า ข้อกำหนดตาม (e) เป็นการจำกัด เวลาที่จะจัดเก็บข้อมูลข่าวสารในรูปแบบที่ระบุชื่อ แต่ไม่ได้หมายความว่า หลังจากนั้นแล้วจะต้องแบ่งแยกออกจากกันอย่างไม่อาจเรียกคืนได้ แต่หมายความว่า จะต้องเป็นไปไม่ได้ที่จะ เชื่อมข้อมูลข่าวสารและการบ่งชี้ถึงบุคคลที่ เกี่ยวข้องได้โดยง่าย

ไปตามอนุสัญญาฉบับนี้ก็จะได้มีการขยายรายละเอียดในเรื่องนี้เพิ่มขึ้นต่อไป

อนึ่งพึงสังเกตว่า วิธีการที่ใช้ข้างต้น เป็นวิธีการหนึ่งซึ่งประเทศฝรั่งเศสใช้อยู่ในปัจจุบันอีกด้วย

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย